

Zdeněk Slavík

Velikonoční úvaha

Na petřinských stránkách prudce zavoněly flaky a na českých, moravských a slovenských lukách rozkvetly petrklíče. Tak jako, každoročně v čas velikonoční.

Děti odložily na čas školní brašny a vyrazily do ulic a na hřiště. Rackové se už dávno vrátili na břehy Vltavy. Uličnický pokřikují a vytrvale znečišťují oblouky mostních pilířů.

Na rohu Vodickovy ulice a Václavského náměstí usedly ženičky ze středního Slovenska s nůšemi krásných barevných kraslic. Jako každoročně. Od klukovských let jsou mi jedním ze symbolů pražských Velikonoc a symbolem československé vzájemnosti.

Ve svých krásných, nažehlených krojích se stejně krásně usmívají. Pražané jim tyto úsměvy štědře oplácejí. Protože to vůbec nejsou úsměvy obchodní. Až se jednou vrátíme - určitě tam budou zase sedět. Neb jejich dcery, neteře nebo vnučky.

Na rampě Národního muzea čekají chlapi na svá děvčata. Protože čas velikonoční je také svátkem jara. A lásky. Ta jeho bude dnes jiná. Určitě oblékne něco nového aby ji ten velikonoční beránek nepokakal.

Na našem venkově utichne rachot traktorů. Ti starší, kteří ještě neztratili zájem o hroudu, budou starostlivě obcházet pole; protože poslední

zima byla suchá a úroda nepřidá.

V koutě u hřbitovní zdi zazní v dále velikonoční řečtačka. Po návsi přeběhne skupina chlapců; pod kabátem skrývají vrbové prouty tam od dolního rybníka. To bývá nejpružnější na mrskačku.

Kostely se zaplňují. Jako vždy, když je s našim národem zle. Lid přichází demonstrovat proti neznabožskému režimu. A chválit Hospodina. Ale hlavně prosit za šťastnější zítřek svého okupovaného národa. Sluníčko přidalo na síle. Ozařuje všechny ty dominanty, kde kráčela staletí naše slavná historie. Pozemský ráj to napohled! V našich

exilových vzpomínkách, v očích a ústech zahraničních turistů, kteří navštívili naši krásnou zem.

Na Bílou sobotu v poledne zvoní zvony. Dvě minuty ticha. Vzpomínka na oběti válek, vzpomínka a dík popraveným ve dvou okupacích národa. A věřící lid se modlí: Ježíši Kriste, který jsi obětoval sám sebe a v den sobotní vstal z mrtvých - oroduj za nás!

Jednotky ministerstva vnitra, Závodní milice a armáda budou mít pobotovost. Jako vždy, když národ na chvíli vypadne z pracovní mašinerie a vzpomíná hodnot vyšších.

V komunistických věznicích a koncentračních táborech naši vlastní budou političti vězni marně čekat na velikonoční mazanec. Nahradí ho

tradiční noční prohlídky cel, rabování ubikací a znásobený vězeňský teror. A vězni budou zase zatínat bezmocně pěstě. A vzpomínat.

A my zde v exilu? Půjďme do svých kostelů. S tvářmi sváteční. S úsměvem a osobním uspokojením vlastní úspěšností příslušníků tohoto šťastného kontinentu.

Mnozí budeme podpísovati exilovou Petici '78 na podporu samozřejmých práv našeho domova tam daleko v srdci Evropy.

Vyleštíme svá auta, ze zimního marastu a vyjedeme do přírody. Někteří na své chaty u Jezer obhlédnout škody, které každoročně napáchá zdejší zima. Pro mě exilové velikonoce jsou také silnou každoroční vzpomínkou doby, kdy se mi podařilo

dosáhnout svobody.

Tak jako od klukovských let bývaly symbolem pražských velikonoce ty slovenské ženičky se svými kraslicemi na pražské ulici, tak zde v exilu zůstal mi symbol zdejších velikonoce silný zážitek z návratu amerických vojáků z vietnamských zajateckých táborů, které se změnil v klasické formy bolševických věznic a koncentračních táborů, tolik podobných komunistickým kriminálům Československa a ostatních satelitů sovětského Ruska.

Když přilížděli bývalí političti vězni z porobených zemí na tento svobodný kontinent, vydávali svědectví o zvrátěch komunismu. Svobodný svět nějak nemohl a nechťel pochopit. Teď podobná svědectví o bolševickém teroru přivezli jeho vlastní chlapi a

21. Dokončení na str. 2

Všem

**Josefům
a Josefám**

přejeme
vše nejlepší.

naše hlasy

INDEPENDENT NEWSPAPER FOR CZECHS AND SLOVAKS

No.: 4 (957) Vol.: Ročník 24.- March (březen) 11. 1978
SECOND CLASS REGISTRATION NO.: 1928

KAREL IV. - OTEC VLASTI

V tomto roce vzpomínáme úmrtí dvou významných osobností, jež zcela mimořádným způsobem zasáhly do politických osudů českého národa a zanechaly budoucím věkům nesmazatelné svědectví o velikosti a mohutném rozletu státotvorného úsilí předních představitelů dvou dynastií, přemyslovské a lucemburské. Ač různého původu, čerpaly ze stejných zdrojů starých a osvědčených tradic a směřovaly ke shodným cílům, k vytvoření silného, na svých sousedech zcela nezávislého a hospodářsky prosperujícího českého státu, který by byl garantem politické rovnováhy a mocenské stability v srdci Evropy. První z nich, který zemřel za tragických okolností na Moravském poli 26. srpna 1278, byl král Přemysl Otakar II., (1253-1278), druhý pak, Karel IV., český král a římský císař, jeden z nejvýznamnějších panovníků pozdního středověku v Evropě, zesnul o století později, 29. listopadu 1378.

Přemyslovským králům se v průběhu XIII. století podařilo s definitivní platností upevnit státní zřízení v zemi rozšířit mezinárodní styky a přispět k výměně civilizačních a kulturních hodnot, především s nejbližším okolím. Hlavním činitelem byl značný výskyt stříbrné rudy v Čechách, jež se stala základem moci přemyslovských králů, kteří zahájili silnou expansivní politiku. Ta jim přinesla územní zisky a Václavovi II. (1285-1305) dokonce polskou a na čas i uherskou korunu. Snaha dosáhnout římské koruny a postavit se do čela středověké římské říše, stejně tak jako úsilí o zřízení univerzity a metropolitního stolce v Praze, se staly příliš silným a proto obávaným Přemyslovcům nedosažitelným cílem. Chyběl tu zejména trvalý vnější mocenský spojenec i vnitřní opora dynasti. Přes dílčí mocenské úspěchy nedoznal totiž poměr přemyslovských králů ke šlechtě podstatné změny od vztahů přemyslovských knížat v této nejvlivnější společenské třídě v předchozích staletí. Bohatě a mocné šlechtické rody usilovaly o výrazný podíl na vládní moci a politice státu, zatímco silní, ale izolovaní králové stáli jejich záměrům v cestě. Nevyhnutelný konflikt královské moci s mocí šlechty vyústil v násilné odstranění jak Přemysla Otakara II., tak i posledního přemyslovského krále Václava III. (1306).

Tragické vyústění moci přemyslovců ukázalo neudržitelnost koncepce izolovaného postupu příliš silných panovníků, spoléhajících na vlastní moc a podceňujících nutnost trvalého vnějšího spojení s mocenskými koalicemi uvnitř země. Představitelé mocné české šlechty však i po pádu starobylé dynastie prokázali schopnost převzít úlohu garanta suverenity státu a překonat úspěšně

čtyřleté období pokusů o nastolení vlády Habsburků a Jindřicha Korutanského.

Právě v tomto období došlo k podstatným mocensko-politickým přeskupením v Západní Evropě, kde triumfovala politika smělého francouzského krále Filipa IV. Sličného (1285-1314). V souladu mocenskými zájmy Filipa IV. se akční radius lucemburské politiky rozšířil i do českých zemí, postrádající silné osobnosti na trůně. Mocenské vakuum v Čechách bylo vyplněno vstupem syna Jindřicha VII., Jana Lucemburského, na český trůn, který získal z rukou poslední Přemyslovny princezny Elišky. Jejich prvorozený syn Václav (* 14. května 1316) se v neustálých zápasech české šlechty s králem Janem na jedné straně a sebevědomou královnou Eliškou na straně druhé stál nástrojem politických kalkulací v bojích o rozhodující moc v zemi. Král Jan, který vyklidil mocenské pozice v zemi šlechtické oligarchii vedené Jindřichem z Lipé, dal mladého Václava drženého v izolaci na pevných hradech Lokti a Křivokláte, odvézt v roce 1323 do Paříže ke své sestře Marii, manželce francouzského krále Karla VI. (1322-1328). Obával se, aby se malý princ nestal z vůle české šlechty jeho protikrálem.

Ve Francii přijal Václav jméno svého královského strýce Karla IV., který pečoval o jeho všestranné vzdělání a vychování. Mladý Karel si velmi rychle osvojil soudobý vzdělávací standard a získal dokonalý rozhled po evropské politice díky svému rádcovi, přednímu královskému diplomatu Pierrovi de Rosières. Po sedmiletém pobytu ve Francii a krátké vládní činnosti v italských državách svého otce se z iniciativy skupiny českých šlechtických předáků, stoupenců politiky královny

Pokračování na straně 2.

KAREL IV. měl osm dětí kromě těch, které zemřely brzy po narození. S Blankou z Valois dceru Kateřinu, manželku markrabě Oty Braniborského, která jako vdova dožila v Praze do své smrti 1386. S Annou Falckou měl svého prvního syna Václava, který však zemřel roku 1351 ve věku dvou let. S Annou svídnickou měl dceru Alžbětu, provdanou za rakouského vévodu Albrechta III., a syna Václava, pozdějšího krále českého. Se čtvrtou manželkou Alžbětou Pomohorskou měl syna Zikmunda, markrabě Braniborského a pak krále uherského, syna Jana, vévodu Zhořeleckého, dceru Annu, pozdější anglickou královnu, manželku Richarda II., a dceru Markétu, manželku Jana Hohenzollera, purkrabí norimberského.

KAREL IV. - OTEC VLASTI

Elišky, vrátil na podzim 1333 do rodné země. Zde započal zprvu po otcově boku a zakrátko zcela samostatně promyšlené a velkolepé dílo politické mocenské a kulturní obrody českého státu.

S titulem markraběte moravského dosáhl v letech 1334 až 1346 postupné konsolidace královského majetku v zemi. Poučen úspěchy, ale i nezdary svých přemyslovských předků, z nichž po matce pocházel, hrdě a energicky se ujal jejich politického dědictví. Základní devizou jeho politického myšlení a jednání byla otázka restituce silné panovnické moci v její komplexní podobě, jež by odpovídala nejen domácí, české, ale i mezinárodní, celoevropské situaci. Systematické upevňování moci v českých zemích cílilo k vytvoření pevné dynastické základny, z níž by mohl zaútočit na cíl nejvyšší, získání římské královské koruny. Vnější stimul byl krajně nepřátelský postoj vládnoucího císaře Ludvíka Bavorského proti Lucemburkům. Ludvík usiloval o úplnou diskreditaci a likvidaci lucemburského panství v českých zemích a nastolení své moci.

Prvním Karlovým politickým úspěchem bylo vyrovnání s polským a uherským králem i rakouskými Habsburky pomocí dvoustranných smluv. Poté následovalo vymanění církve v českých zemích z vlivu německých metropolitů v Mohuči. Toho dosáhl Karel od nového papeže Klimenta VI., svého někdejší-

ho rádce Pierra de Rosières, v roce 1344, kdy bylo pražské biskupství povýšeno na arcibiskupství. Tímto aktem si Karel zavázal a podřídil i prvního pražského arcibiskupa, jímž se stal jeho přítel Arnošt z Pardubic.

Za určující pomoci svého prastrýce, trevírského arcibiskupa Balduina Lucemburského, tehdy nejmočnějšího říšského kurfiřta, a s pomocí bystré politiky vlastního otce vůči Klimentovi VI. dosáhl 11. července 1346 svého zvolení římským králem proti císaři Ludvíkovi Bavorskému, který se dostal s avignonskou kurií spojenou s francouzskou velmocenskou politikou do neřešitelného konfliktu. Po téměř tříletém úsilí zvítězil Karel v celé římské říši a dosáhl uznání i ze strany všech svých dřívějších protivníků. Byl to triumf politických myšlenek a záměrů všech velkých přemyslovských králů, aby se český král stal i králem v říši a po korunovaci císařem stanul na vrcholu tehdejší světské moci ve střední Evropě.

V novém mocenském postavení se Karel brzy rozešel se svým někdejší radcem, papežem Klimentem VI. Teprve za jeho nástupce, kdy svou moc ještě více rozšířil a upevnil, dosáhl v dubnu 1355 nejvyšší světské hodnosti, římské císařské koruny. Od té doby s ním avignonská papežovna jednala s mimořádným respektem a snažili se vyhovět jeho politickým požadavkům.

Karlův výrazný bohemocentrismus uplat-

ňovaný při správě celé středověké římské říše byl sklouben s důsledně chápaným univerzalizmem celoevropské povahy a neomezoval se jen na německé teritoriální státy, na něž byla rozšířena německá jazyková oblast. Císař si byl dobře vědom, že v jeho římské říši, ovládané a řízené z Prahy, jsou nejen Němci, ale i Češi a jiní Slované, Italové a Francouzi. Vycházel ze zásady, že jsou si rovni proto s důrazem proti nacionální nesnášenlivosti. Svou upřímnou oddanost rodné zemi chápal jako zemský či spíše dynastický patriotismus, nikoli jako jednostranný příklon k českému národnímu společenství na úkor jiných národních celků. Jeho univerzalizmus pramenil z nutnosti čelit feudální rozdrobenosti v celé oblasti střední Evropy, zachvácené neustálými konflikty a zvyšující politické napětí zvláště v okrajových oblastech římské říše.

Při uplatňování důsledně centralizační politiky Karel IV. předpokládal, že se mu podaří v soupeření světské moci s mocí církve strhnout na svou stranu její ideologickou sílu a postavit ji do služeb svých politických zájmů. Takový cíl mohl být úspěšný jedině tehdy, když se panovník skutečně zmocnil církevní ideologie jako účinného nástroje, podmiňujícího zintenzivnění jeho moci, autority, vznešenosti a nedotknutelnosti. Karel IV. se tedy nutně musel obestřít výraznými, na odív stavěnými projevy této ideologie a

BOHOSLUŽBY

Každou neděli o 11. hod. dopoledne v Čs. baptistickém kostele na 200 Annette St. Toronto. Zpívá pěvecký sbor. Každý je srdečně zván.

Rev. Józsa Novák

Rím. Kat. kostol sv. Cyrila a Metoda, 34 Claremont St. Toronto,

o 9. hodině anglická, o 11. hod. slovenská omša, Rev. Žabka

V českém kostele sv. Václava v Torontě 496 Gladstone Ave. (Stanice podzemní dráhy Bloor Dufferin) v 10.30 hod.

Rev. Jaroslav Janda

Slovenský evangelický Luteránský kostol sv. Pavla 1424 Davenport Rd., Toronto, (U Dufferin St.)

Tel.: 221-7160

Rev. Dušan Toth

HAMILTON A KITCHENER

Česká misie sv. Vojtěcha v hamiltonské diecézi 464 Plains Rd. West, Burlington

Tel.: 523-1932

Nedělní bohoslužby o 11. hod. dopoledne mimo druhou neděli v měsíci, kdy má svatá je ve 4 hod. odpoledne. Mše sv. v Kitchener je každou druhou nedělí v měsíci o 10. hod. dopoledne. Svatá zpověď vždy před mší svatou.

Upozorněte svoje známé a přijďte všichni!

Rev. Josef Šach

učinit sebe jejich svébytným, nikoli jen od instituce církve odvozeným držitelem. Jelikož Karlova politická praxe byla převážně v rozporu s proklamovanými požadavky souběžné víry, byl jeho vztah k ní vysloveně oportunní povahy. To bylo v bouřlivé, krizovými vlnami zmítané epoše XIV. věku v důsledku relativizace všech společenských hodnot u většiny představitelů feudální hierarchie běžným zjevem.

Svou impozantní koncepci českého státu, vyrůstající z přemyslovské tradice spojené s francouzskou tradicí říše Karla Velikého, postavil Karel IV. české země spolu se zeměmi spojenými v instituci České koruny do čela římské říše jako plně suverenní privilegovaný stát vybavený právní a soudní nezávislostí na ostatních teritoriálních státech říše. Tato skutečnost byla uzákoněna Zlatou bulou Karla IV. z roku 1356 jež se stala ústavní listinou středověké římské říše.

Cílevědomým politickým a hospodářským preferováním zájmů českého státu jako hlavní mocenské základny své dynastie přispěl Karel IV. jako český král mimořádně mu a všestrannému kulturnímu rozkvětu své rodné země, podnícenému zejména založením první středoevropské university v Praze, nesoucí dodnes jeho jméno.

Přetištěno z čsl. tisku.

Pokračování ze strany 1

Velikonoční úvaha

Vůbec jsem se nestyděl za své slzy dojetí, když jsem je viděl líbat americkou vlajku. To my tenkrát nemohli, když jsme se vraceli v letech šedesátých z komunistických věznic. Protože tu naši vlajku stále ještě drželi násilné ruce nejdůležitější.

Šli z letadla pevným krokem. Mnozí o holích, berlich, na nemocničním vozíku. A všichni hrdě. Ten, kdo sám prožil, viděl také za téma zapadlými očima amerických chlapců všechno to utrpení, které překonali. Kolik statečnosti, mravní síly a pevné jistoty ve správnost ideálů je zapotřebí, aby trýznivý vytrval. Aby se nezhroutil fyzicky a duševně, kdy kromě duševního násilí dodává moderní medicína na pomoc vyšetřovatelům a trýznitelům různé ty drogy a séra k likvidaci posledních sil a vůle člověka.

A zvítězila-li síla intelektu a pevného zdraví amerických chlapců v bolševických asijských mučírňách nad vědeckým terorem tohoto století, právem může se nazývat hrdinstvím.

Hlezké velikonoce - vy stateční!

Kteří jste ukázněně nastoupili tam daleko od vlasti, aby vaše země čestně plnila závazky a smlouvy dané vietnamskému národu. Ahyste zastavili pronikání sovětského imperialismu. Obětovali jste své životy, zdraví, rodinná štěstí a nejkrásnější léta svých životů.

Trochu jsem vám záviděl, že jste měli v ruce zbraň. Zatím co my měli tenkrát jen ta svá srdce k boji tesařská. Tak, jako teď další političtí vězni nešťastného Československa. Velikonoce jsou svátky jara, radosti a míru.

Zprávy ze světa

V Konigsutteru, Západní Německo mají stále rostoucí strom, jehož stáří se odhaduje na osm set let. Kmen stromu oběma osm lidí, kteří se musí držet za ruce.

!!! Husí stráž zavedli v některých továrnách v Anglii. Při spatření cizího člověka husa začne hlasitě kejtat a navíc nepovolanou osobu pronásleduje.

***Fluoreskující deštník** vyrábějí v Japonsku. I v noci je dobře vidět na vzdálenost až 150 yardů. Má přispět k větší bezpečnosti chodců.

*****MU** je dělková jednotka v Indii, stará již dva tisíce let. Označuje vzdálenost, na kterou je slyšet bučení krávy, která jak je známo je v Indii posvátná.

Na základě přesných výzkumů losangelské university bylo zjištěno, že 60 procent všech politiků ve Spojených státech se dostalo do funkce díky ženám!!!

****Neznámí pachatelé** odejzili z hrobu na hřbitově ve švýcarském městě Vevey rakev s tělesnými pozůstatky světově známého komika Ch. Chaplina. Chaplin žil více než posledních dvacet let ve Vevey, kde byl 27. prosince 1977 na místním hřbitově pohřben.

!!!Sopka Etna na Sicílii opět obnovila svoji činnost. Na severním svahu sopky ve výši 3000 metro vznikl nový kráter, z něhož se začala valit láva. Podle názoru vulkanologů tekoucí

láva zatím neohrožuje obyvatele nejbližšího okolí této sopky.

ZA POSLEDNÍCH 6 měsíců zkonfiskovala australská policie narkotika za rekordní částku 50 milionů dolarů. V únoru se jí podařilo odhalit několik marihuanových plantáží, z nichž jedna byla dokonce nedaleko australského hlavního města. Její výnos v hodnotě asi pěti milionů dolarů byl patrně hlavním zdrojem ilegálního prodeje marihuany v Canbeře.

****Po restaurátorských a renovačních pracích** byl znovu otevřen pro návštěvníky Goethův dům ve Výmaru v NDR, v němž žil od roku 1792 až do své smrti v roce 1832. Dům byl upraven tak, aby ještě více než dříve vystihoval vybavením i úpravou poslední desetiletí Goethova života.

Nejmenší 241 amerických vojáků kteří byli v letech 1946 až 1963 poblíž prostoru, kde se zkoušely jaderné zbraně, onemocnělo rakovinou. Oznámilo to washingtonské ministerstvo obrany.

****První zmínka o vývozu české obuvi** je z doby Jana Lucemburského. Tehdáž česká obuv pronikla až do Anglie. Tehdejší módní střevíce, kterým se říkalo "čapí nosy" se rychle v Anglii ujaly a dobře se prodávaly. Je zajímavé, že šplčka těchto střeviců se musela přivazovat ke kolenům stuhami, řemínky nebo dokonce i řetízky.

****Na rakovinu** plíce umírá ročně v Rakousku přes 3200 osob. Podle výsledku průzkumu Hygienického ústavu vídeňské university by si ročně 2800 rakouských kuřáků zachránili život, kdyby kouřili cigarety s filtrem.

Toklo mělo na konci roku 1977 celkem jedenáct milionu 68.000 obyvatel. Z oficiální zprávy vydané městským magistrátem vyplývá, že počet občanů této světové metropole stá za loňský rok jich přibýlo jen pět tisíc.

Emma Jarošová.

JARO SE VRACÍ

Ten podivuhodný měsíc na rozhraní zimy je snad ze všech dvanácti "měsíčků" nejvítanější, protože ohlašuje příchod jara.

Ráno nám pod krokem praskají škrálopupy ledové tříště na loužích a slabý mrazík tisícími jehličkami se zapichuje do tváří, ale obloha a křišťálově vybraný vzduch jsou prvními neklamnými náznaky příchodu jara. Do našeho chřipí proniká už vůně probouzející se hlíny a uchvátí nás tajemná kouzelná životodárná síla jako po doušku ze studánky s živou vodou.

Na slunci vystavených stránkách hledáme první bledavězelené sněženky i jaterník rozvíjející se pod keřem. Tajuplnou silou se uvolňují okovy, jimiž zima svírala zem a ten její sněžný háv se mění v kalné pramínky, které se rozeběhnou do údolí k nejbližšímu potoku, do řek a jezer. Na holých větvích stromů a keřů jejichž pupeny se nalévají, třpytí se vodní kapky a ve slunečním paprsku hrají barvami jako vzácné opály, kloužou po větvičkách a vpíjí se v zem. Ve spleti větví začne svou jarní písničku i kosík.

Jeden pařížský obchodní dům nabízí talíře, určené k rozbíjení při manželských nedorozuměních a domácích válkách. Při větších objednávkách dodavatel slibuje slevu. Reklama hlásí, že rozbíjení nádobí přichází pořád levněji, než srdeční záchvat anebo návštěva neurologa či rozvodové řízení.

Alice Thomasová - bývalá zpěvačka a tanečnice, je první ženou, která ve Španělsku získala licenci toreadora. Toto nebezpečné řemeslo bylo do nedávna vyhrazeno výlučně mužům.

Jaro, kolik je tu v jeho příchodu krásy a poesie!

Je to ta stará, věčně se opakující melodie z níž zaznívá vítězství a radost a přes to jí nasloucháme rok co rok a pokaždé v ní nacházíme něco nového, sladce mámivého i divoce překvapujícího v těch vzrušujících proměnách přírody.

Teplý jarní vánek je nám všem jako pohazení hojivým balsámem a jaro nám přináší novou chuť k životu a k práci. Jaro je vzkríšením krásy, která nás obšťastňuje.

Jaro bylo, je a bude vždy opěvováno básníky.

Nepřehlédněte!

Známe úspěchy přirozené regenerace vlasů. Proto nezanedbávejte jejich vpadávání a taktéž nezanedbávejte vzniklé lysiny protože na nich vlasy mohou regenerovat.

Ve vlastním zájmu volejte (Po 6.00 hod. večer)

481-7784 nebo **487-2056**

MARTIN'S SCALP CLINIK

1648 Bayview Avenue
Toronto, Ont. (jižně od Eglinton).

CITY OF TORONTO

Sběr odpadků

Velký pátek - 24 března 1978
Velikonoční pondělí - 27. března 1978
jsou svátky pracovního klidu pro zaměstnance města.

V tyto dny se nebudou odvážet odpadky.

Týden počínající 20. březnem.
Pondělí 20. 3. pravidelný odvoz
úterý 21. 3. pravidelný odvoz
čtvrtek 23. 3. sběr ve středě
pátek 24. 3. sběr ve čtvrtek

Poznámka: ve čtvrtek a v pátek bude sběr o den dříve.

Týden počínající 27. březnem
pondělí 27. 3. odvoz v úterý
úterý 28. 3. odvoz ve středě
čtvrtek 30. 3. pravidelný odvoz
pátek 31. 3. pravidelný odvoz

V tyto dny se nebudou ani odvážet noviny ani velké předměty. Nedávejte tedy noviny ani velké předměty ven spolu s ostatními odpadky. Příští odvoz novin a velkých předmětů bude ve středě 5. dubna 1978.

Budeme vám vděční za dodržení tohoto rozvrhu.

R.M. BREMNER, P. Eng., F.I.C.E.
Commissioner of Public Works
City of Toronto

Víte že . . .

Všechna přemyslovská knížka od Přemysla Otáče až po Vratislava II., jsou vystavena ve znojemské Rotundě, kterou kníže Konrád přestavěl a vymaloval a tak se stala jedinečným památkovým přemyslovským érem.

České granáty lze najít i na Tachovsku. Znalci tohoto kraje předpokládají jejich naleziště v katastrech obcí Třebel, Shořec, Leskov, Vrbice a jinde. Největší český granát byl nalezen v roce 1923 u obce Zhořec ve švédské žule a měl průměr 28 milimetrů.

Československo se může pochlubit dokonce několika poustěmi. Jedna z nich chráněná zákonem a vyhlášená za státní rezervaci, je u Vlkanova na třeboňsku. Má i opravdové písečné přesypy. Podobných písečných oáz je několik při řece Lužnici mezi Táborem a Jindřichovým Hradcem.

Kupte si knihu
Psáno na
BUBEN
od Jára Mecně

České jaro

Jaro jsou brázdy, věrná zem, dar sémě úhoru.
Bílý svit plachet vzdutých vysoko k azuru.

Jaro je síla. Muž jenž si rukávy vykasal.
Jaro je sedlák, který své boky zástěrou opásal.

Jaro jsou krovy, viškové v jabloni měkký květ.
Letící proudy. Fanfáry ptáků vrácených hnízdům zpět.

Jaro je cudnost, bezmíra lásky, smělý let vlaštovic.
Jaro je víra, jaro je míza, co lze chlít ještě víc?

Jaro jsou živly, kterými plane a smělí zrak.
Odměna za zimu, proválé kosti a ostří severák.

Jaro je odvaha, již člověk je věčně mlád.

Jaro je Vzkříšení - jaro je Slunovrat.

Jaroslav Riedl.

MORAVIA PRESS LTD.

PUBLISHING AND OFFSET PRINTING

NAKLADATELSTVÍ
OFFSETOVÁ TISKARNA
KNIHKUPECTVÍ
FILMOVÉ A ZVUKOVÉ STUDIO

Tiskneme:

dopisní papíry, obálky, navštívenky, svatební oznámení, pozvánky všeho druhu, úmrtní oznámení, plakáty, letáky, různé programy, propagační materiály, časopisy, katalogy, brožury, knihy a jakýkoliv obchodní tisk.

Naše Grafické - Art studio Vám poskytne své služby.

2098 Dundas Street West, Toronto, Ontario M6R 1W9
(416) 533-4242

638 Queen St. W. 364-1789

LUNSKY OPTIK

470 College Street
TORONTO

Prohlídka očí,
zhotovení brýlí
prvotřídní kvalita.

Hovoříme česky.
Tel.: 921-3924

Ať cestujete kamkoli, obraťte se s důvěrou na nás. Opatříme vám lodní listky nebo letenku za normální cenu

ALEX A. KELEN LIMITED

Použijte našich služeb při cestování do staré vlasti. Krajské veřejnosti sloužíme od roku 1925
bezcelní balíčky do celé Evropy

1467 MANSFIELD ST. MONTREAL 2. QUE.
TELEFON: 842-9548

POZOR!

Hledám k pronajmutí
OBCHOD
(nejméně 2 místnosti)
v okolí Toronta.
Volejte: (416) 533-4242

Kroužek Milovníků Hudby a Poezie v New Yorku

"Zimní motivy"

nazval "Kroužek Milovníků Hudby a Poezie" své vystoupení v neděli odpoledne 26. února 1978 v Ukrajinském Institutu v New Yorku. Slunečné odpoledne přilákalo nevídané množství krajanů mladých i mladých srdcem toužících slyšet básně v naší krásné české a slovenské řeči, vzájemně se sejit a při recepci po představení trochu pobesedovat. Velmi příjemným překvapením byla návštěva vzdálených krajanů z Trentonu a z Philadelphie.

Zdá se, že úsilí pořadatelů těchto poetických setkání přece začíná přitahovat také naši nejmladší krajskou veřejnost.

která byla zastoupena poměrně dobrou návštěvou. Nejen návštěvníků, ale i účinkujících přibýlo. Básník nezapomenutelné básně modrých a žlutých kosatců, Dr. Bohdan Chudoba, přišel tenkrát osobně recitovat. Andrea Bogaerts, Enia Bogaerts, Věra Kolasa a Věra Marčíková rozmnožily řadu recitátorů.

Na minulém programu Kroužku Milovníků Hudby a Poezie neočekávaně překvapil pohostinným vystoupením oblíbený Newyorský lékař Dr. Karel Steinbach, který svým krásným a procitěným přednesem básni o T.G. Masarykovi a "Raportem" od Šrámka získal největší úspěch. Tentokrát jsme ho bohužel postrádali.

"Výšehradský Slavín" - pásmo o našich velikánech, kteří nás po světě svým uměním a znalostmi proslavili, nám připomenul starou vlast básněmi, které mnozí známe ze školních let.

Kdo by rád neposlechl Nerudovu báseň: "Čím jsem byl, tím jsem byl rád . . ." dokonale přednesenou Bohdanem Chudobou, Heydukovu "Jarní bouři" v jasném podání Věry Marčíkové, Vrchlického báseň "Jan Kozlín" s vlasteneckým nadšením recitovanou Miladou Kubíkovou-Šťastnou a od D. Šajnera: "Jsem tvoje zem . . ." ve výborném podání Věrou Kolasovou. Andrea Bogaerts, nejmladší jedenáctiletá členka souboru, roztomile přednesla báseň E. Krásnohorské: "Slčná země". V básni J. Krbka "Země plná úsměvů" nám Vlasta Pitrová citově přiblížila krásy jižní Moravy.

Oblíbenou a dramatickou "Baladu o námořníkovi" od J. Wolkeru přednesli velmi úspěšně Vlasta Pitrová a Robert Horák s klavírním doprovodem Evy Gangelové.

Dále jsme vyslechli zimní básně Seifetovy, Hrubína, M. Sedloně, originální "Advent" B. Chudoby a zimní nálada vyvrcholila veselou Nerudovou "Baladou o polce" krásně přednesenou M. Kubíkovou-Šťastnou s klavírním doprovodem E. Gangelové.

Recitátoři nezapomněli na světovou poezii a překvapili nás básněmi "Mé tuláctví" od Rimbauda, J. Esproncedy "Samota duše", Rabindranath Tagore "Princ", I. Franko "Mé lásce" a Gaspary Stampy "Smutek".

Duetta poezie milostné, v nichž vyvrcholilo úsilí zúčastněných recitátorů dokonalou formou přednesu citového a dramatického, měla zaslužený úspěch a uznání obecnosti.

Výňatky ze Zeyerových "Letoplů lásky" s názvem Pia de Tolomei byly většinou posluchačů neznámé. Vlasta Pitrová, Z. Rutar a M. Kubíková-Šťastná je velmi procitěně přednesli jako milostnou scénu plnou mravních rozporů.

Robert Horák a Věra Kolasa vynikli v krásných lyrických básních od Donáta Šajnera připomínajících Eugena Oněgina. Zvláště báseň "Já nikdy netušila . . ." , kterou procitěně a jemně předvedla Věra Kolasová. Báseň "Viktorka" od J. Seiferta připravila Vlasta Pitrová obecnostu požitků vzrušujících situací nešťastné Viktorčiny lásky k muži s uhrančivými očima. S doprovodem klavíru E. Gangelové a využitím své recitátorské zkušenosti přičlenila tuto báseň mezi nejúspěšnější části programu.

"Píseň lásky" od téhož básníka recitovali Xenia Bogaerts a Robert Horák. Oba přednášeli výborně a Xenie, jako nová členka Kroužku překvapila svou opravdovostí a jasností přednesu.

Svěží, písňová forma Čelakovského básně "Vzrůst" byla jako stvořena pro maminku (Xenii) napomínající dcerku (Andreu Bogaerts), že je ještě pro Jenička malíčka. Obě přednášely velmi dobře.

Veselou báseň "Janova dráhá polovlce" od C. Maleville recitovala svěžím hlasem Věra Marčíková a měla zaslužený úspěch, právě tak jako Robert Horák s veselou básní "Láska je divný pocit . . ." od F. Geilnera. "kdybych lásku potkat měla . . ." od Radmily Lexové bylo výborně předneseno osvědčenou Vlastou Pitrovou.

"Dnes nebo zítra" od J. Mahena úspěšně recitováno M. Kubíkovou-Šťastnou. Právě tak dobře byla Javorova báseň beznaděje "A nic se neděje" Xenie Bogaertsové.

Klavírní mezipřehy a doprovod poezie Evy Gangelové byly důležitou součástí programu. Obecnost ji zná a cení její umění improvizace a procitěnou volbou hudebního doprovodu k poetickým náladám recitovaných veršů.

Štefan Kostelný, známý hobojista z minulého večírku opět čistotou tónu a přímo virtuósní technikou předvedl výňatky ze skladeb B. Brittena s velkým úspěchem.

Eva Fabianová - mladá koncertní pianistka z Bratislavy byla jako vždy vynikající.

Christina Petrowská, M. Gubernat a J. Kubiak členové tria "Slavic Arts Ensemble" příjemně překvapili krásně zahrnou Humorskou, Slovanskými tanci, Schubertovým Dostaveníčkem a Brahmovým Mad'arským tancem.

Jediná chyba celého programu byla jeho délka. Doufáme, že se toho pořadatelé v budoucnu uvarují.

-sr-

Redakce NH blahopřeje všem účinkujícím a organizátorům. Přátelé, přejeme vám další úspěchy a hlavně mnoho nových příznivců.

Jára Meců:

REGRUTI PROTI ARMÁDĚ

Hopsalík: Čestík soudruhu Kejvalíku! Co je nového? Podle toho jak se tváříš to na nic dobrého nevypadá!

Kejvalík: Regruti začali ohrožovat naši Lidovou armádu!

Hopsalík: Regruti???

Kejvalík: Jó. Právě oni! Z té strany to nikdo nečekal!

Hopsalík: A čím ji prosím tě ohrožují???

Kejvalík: Tím, že ji neuznávají. Některé nedostaněš do armády ani heverem! Taková když dostanou povolací lístek, tak s ním maširují namísto do kasáren rovnou do kriminálu!

Hopsalík: A kde se v nich tak najednou vzala ta odvaha vzdorovat celému našemu udatnému vojsku?

Kejvalík: Já slyšel, že s tím neuznáváním vojska začal nějaký Aleš. . .

Hopsalík: Jó Mikuláš! No to se nedivím! Ten starý reakcionář přehlíží naši Lidovou armádu už dávno! Ten uznává a maluje jen Husity jak se ohánějí cepama a sudlicema! Já se divím, že mu strana ty jeho provokativní výstavy povoluje!

Kejvalík: Ale co sem pleteš Aleš soudruhu. . .

Hopsalík: Vždyť jsi říkal, že on s tím začal.

Kejvalík: Toho já nemyslel. Ten e s tím začal byl Březina.

Hopsalík: Jó, Otakar??? Tak to je jedno. Ten je taky takovej! Ten zase pořád jen píše o nějaké síle extazí a snů!

Kejvalík: Ale ty dva ja nemyslim soudruhu Hopsalíku! Ty dva já taky znám!

Hopsalík: Ty se snimi stýkáš??? To bych ti neradil soudruhu, to bych ti neradil.

Kejvalík: Ale to je nesmysl. Já se stýkám jenom se vzdělanými soudruhy. Ja ti chci říct jen to, že ten kdo s tím začal se jmenoval Aleš Březina!

Hopsalík: Jó tak to je něco jiného. Ty dva v jedné osobě neznám. Ale počkej dyť oni jsou vlastně pohromadě tři! Aleš, Březina a Aleš Březina! . . . tak to už je organizace soudruhu. To se divím, že ho nezmáčkli už dávno. Takovej jedinec co vydá za tří je nebezpečnej i pro naši udatnou armádu! Co ten chlap vlastně hlásá?

Kejvalík: Připomíná porážku našeho vojska na Bílý Hoře. . .

Hopsalík: To stačí soudruhu! Lže jako když tiskne, a lež má krátké nohy! Víš sám, že jsme bojovali jen u Dukly a tam jsme lezli pořád kupředu. Tenkrát byl vydaný i takovej statečný befel: "Kupředu. Zpátky ni krok!" Po tom befelu sovětští politrucci co šli za naším vojskem, aby se mu líp bojovalo nestačili ty co necouvli ani o krok zahrabávat. Byla to moc slavná bitva a mrzáci co se z ní vrátili byli bohatě odměněni. K berlím a protězám dostali i medaile! Jeden, který dostal tu medaili za nohy, které nechal na bo-

jišti, plakal radostí a říkal, že je to lepší než kulka politruka! Jediný kdo se z té řeže vrátil zdravý jako buk, byl vrchní komandýr Ludva Svoboda, který tam ty befely vydával. Kdyby ho tam omylem zahrabali tak nám neměl v Únoru kdo píchnout!

Kejvalík: Proč mi skáčeš do řeči soudruhu??? Já o koze, ty o voze! Ten Aleš Březina mluví o porážce našeho vojska na Bílý Hoře ke které došlo 8. listopadu 1620!

Hopsalík: Tak dávno??? No, ale co s těmi porážkami máme my společného? My přece pořád vyhráváme!

Kejvalík: No vidíš, my pořád vyhráváme a on tvrdí, že od roku 1620 kdy byla rozprášena Vojska Království Českého se neobjevila situace, kdy by český národ vystoupil proti jakýmkoliv vetřelcům! Naše armáda prý neslouží k obraně národa ani jednotlivci!

Hopsalík: To je ale provokatér. On je nějaký profesor nebo co???

Kejvalík: Ty máš ale nápady! Copak by nějaký profesor přišel na něco podobného? Ti poslouchaj jako vojáci a mluví jen to co po nich strana požaduje. On je sanitář a byl zaměstnaný v nemocnici "Na Františku" v Praze.

Hopsalík: No tak vidíš! Je sanitář a myslí na takové věci. V jeho věku sanitáři a regruti když jdou na vojnu, myslí, žejo? Je to přirozený a naše strana takový myšlení povoluje. Jsme v lidové demokracii a naše Lidová armáda má právo myslet na holky vednevnoci!

Kejvalík: On myslí schválně úplně jinak! To víš, mladí lidi jsou nezkušení a v nevědomosti se tím jeho nepřirozeným myšlením nakazí.

Hopsalík: Většina naší mládeže je uvědomělá soudruhu, a má přehled; ta mu na jeho výmysly neskočí. Když to tak vezmeš, tak ten nepřátelský regrut mluví v náš prospěch. Uvaž sám, naposledy nás rozprášili v roce 1620!!!

Kejvalík: No a???

Hopsalík: No a od té doby se to už nikomu nepodařilo!

Kejvalík: Sakra to je pravda!

Hopsalík: Bodejt' ne! Ani Hitlerovy armády se nepodařilo nás rozprášit!

Kejvalík: A v osmaštyřicátém se na to rozprášení našich vojsk moc těšili!

Hopsalík: Těšili se zbytečně. Vytřeli jsme jim zrak. Dokonce si na nás ani nevystřelili, darebáci!

Kejvalík: A v pětštyřicátém, kdy to nejméně čekali a nemohli už pomału ani chodit jak byli utahaní jsme jim dali zabrat!

Hopsalík: A úplně sami soudruhu, úplně sami! Dokonce

jsme odmítli i Amíky, kteří se chtěli na tom našem vítězství přizpůsobit!

Kejvalík: A co osmaštyřicátý??? O našem vítězství rozhodla armáda s vojevůdcem Ludvíkem, to je jasné!

Hopsalík: A co osmašedesátý??? To byla taktická co??? Ve chvíli, kdy všichni čekali, že budeme plýtvat silami, jsme dokázali ztáhnout naše po zuby ozbrojený vojsko do kasáren a nasadit do bojů za naše osvobození armádu našich spojenců!

Kejvalík: To bylo dobře vymyšlený, to tě řekl Bojovat s těma klukama v ulicích by bylo pod naši úroveň.

Hopsalík: A dotklo by se to naší vojenské cti.

Kejvalík: Bodejt' ne! Vždyť ti nepřítelé co vzdorovali našim spojencům byli spíše pro legraci. Když postupovali proti pancéřům se šutrama v rukách, tak naši vojáci koukající na ně z oken kasáren se mohli uchechtat!

Hopsalík: Nojó, ale kdyby ti kluci měli tenkrát v rukou, něco jiného, kdoví jak by to s našimi spojenci dopadlo! Možná by nás zavolali na pomoc! Nezapomínej, že ti kluci byli zlí jako čerti! Čím byli menší, tím byli zlostnější!

Kejvalík: Já na to nezapomínám soudruhu. Já je vidím jako by to bylo včera. A nejhorší byli ti nejmenší z nejmenších, co ještě neměli sílu hodit kamenem a nastupovali do boje jako zásobovači. Nosili kameny pro ty větší a svalnatější! Do takových malých a rychlých jako myši se netrefíš ani kulometem! S těma až vyrostou bude mít co dělat i naše udatná armáda!

Hopsalík: Jak to až vyrostou? Oni už vyrostli ne? Vždyť to jsou přece ti dnešní regruti co neuznávají naši armádu a s povolacím lístkem jdou raději do kriminálu!

LIEKY DO KRAJA

ODOSIELANIE ZAHRANIČNÝCH LIEKOV

vaším drahým i bez predpisu presne a rýchle zariadi
MAG. FARM. OLGA OLEŠOVSKÁ

3101 Bloor St. W., Sulte 204
TORONTO, Ont. M8X 2W2

TEL.: Cez deň volajte číslo 233-6046, večer 248-1959.
Môžete si objednať aj magnetické náramky proti reumatizmu.

Dopis farníkům

Drazí přátelé a krajané.

Každému z Vás jistě utkvěly v paměti velké standarty, vyvěšené na stěnách vysokých budov.

UNITED WAY - APPEAL.

Co znamenaly tyto nápisy a co znamenala výzva United Way. Bylo to vyzvání všem obyvatelům Kanady, aby podle svých možností, tak, jak jim to jejich finanční poměry dovolují přispěli těm, kteří sami sobě v jejich snažení a práci pro společnost sami plně pomoci nemohou. Aby se pomohlo i těm, kterým se nedostalo požehnání dostatečných darů zdraví duševního a tělesného. Aby se pomohlo těm kteří nezaviněně trpí hladem, nesvobodou a pronásledováním. Abychom si svým darem uvědomili, že máme být vděční za to, že máme zdraví, že máme svobodu a tím ukázali těm méně šťastným svou sympatii.

Bylo mnoho organizací, které se podílely na této práci a bylo mnoho organizací, kterým se z této akce pomáhalo. Není mi osobně známo, které krajanské organizace se přímo této akce United Appeal zúčastnily a kterým organizacím bylo z této akce pomáháno. Vím jenom to, že naše česká farnost se přímo jako taková této akce nezúčastnila. Byli to pouze jednotlivci, kteří dobrovolně přispívali této organizaci svým peněžitým darem. Naše farnost, tak jako ostatní jiné farnosti, nebyly žádným způsobem z této akce podporovány. Všecky farnosti si svoje střediska a svoje kostely udržovaly ze svých vlastních prostředků.

Tak také naše česká farnost udržuje se při existenci podporou a dary svých vlastních členů a přátel, tak také si pomáhá manuální prací a pronajímáním haly hlavně pro svatební bankety. Jiné organizace pro splnění jejího národního a kulturního účelu a cíle měly povoleno a dosud mají povolenu hru Binga. Bez finančních příjmů z těchto zdrojů by byly odsouzeny k živoření, nebo by musely svou činnost značně omezit, nebo vůbec zastavit.

Rozhodnutím torontského Arcibiskupa všechny katolické organizace z organizace United Appeal vystoupily.

Jaký k tomu byl důvod?

První důvod byl zásadní. Druhý důvod byl důvod morální. Důvod zásadně spočíval na základě katolického názoru na lidský život. Na právu člověka, ať se nalézá v jakékoliv formě své lidské existence. Důvod morální spočíval na pátém přikázání Desatera: Nežabiješ - You shall not kill.

Církev stojí na stanovisku, že lidský život - člověk - je někdo a něco, co má právo na respekt své existence, ať se právě nalézá v jakékoliv formě. V jakékoliv formě od početí až do smrti.

Je docela snadné k pochopení, že lidský život a tím člověk začíná v té nejprimitivnější a nejzákladnější materiální formě. Teprve po čase, tato bytost až přijde z temnoty do světla, bude schopna pozorovat svoje okolí a bude na ně reagovat. Teprve po delší době od svého začátku bude schopna poznat člověka, který ji bude držet ve svém náručí a teprve tehda bude schopna ponejprv promluvit to krásné slovo: **máma**.

Roky budou rychle plynout a tento lidský tvor bude vyspívat. Pouze jedenkrát za svůj život dospěje ke kulminacímu bodu své existence. Potom počne stárnout. Jakoby se zase vracel zpět. Se stárnutím jeho těla bude stárnout jeho duch. A než se dostaví skutečná klinická materiální smrt jeho těla, už bude v bezvědomí. V bezvědomí, podobném tomu, ve kterém se nalézá než se narodil, než začal chápat a poznávat, že existuje.

Tento člověk prošel příšerou na svět beze své vůle. Nikdo nemá právo mu jeho existenci brát, ukončovat. I dnes se vedou nekonečné debaty, kdy zlo se někdy šíří nebezpečným způsobem, zda je dovoleno potrestat skutečného zločince hrdelním trestem, či zda má být odloučen trvale v separaci od ostatní lidské společnosti.

Církevní stanovisko v záležitostech lidí, kteří se ničím neprovinili, je logické a zásadní.

Církev nemůže připustit legální boj a násilí silnějšího proti slabšímu.

Největší právo na kousek chleba má ten, kdo má hlad. Na trochu nápoje ten, kdo má žízeň. Na lidskou svobodu ten, koho nespravedlivě uvěznili. Na život má právo a nároky ten, komu život vzali. A tak si často kladu otázku, jaký je skutečný smysl života tady na tom světě.

Starý katechismus na tuto otázku odpovídá takto: Člověk je na světě proto, aby poslouchal Boží přikázání a tím spasil svou duši.

Je to správné a nutné, starati se o věci pozemské. O svoje vzdělání, o skývu chleba, o duševní a tělesný blahobyt.

První stránky Bible člověku jasně říkají, že bude v potu tváře dobývat i jísti svůj chléb. dokud se nevrátí zpět do země, ze které byl vzat. Protože ale tyto pozemské věci, i když jsou to dobré hodnoty - mládí, zdraví, krása, úspěchy, přátelé, majetek, práce - jsou pěkné, nejsou a nemohou být tím prvním a hlavním smyslem lidského života na této zemi. Kdyby byly jediným a konečným smyslem lidského života, pak by musily být trvalé a nepomíjející. A to, co je pomíjející, i když je to krásné a dělá člověku dobře, pro tuto pomíjejícínost je to smyslem života druhotným. A kdybychom byli přesvědčenými materialisty a ateisty, také by nám musilo být jasné, že všechno pozemské se jednoho dne promění v dokonalé nic. Zmizíme podobně, jako zmizela Stalinova Modla z Letenské pláně v Praze.

Konečně i naše doba posledních padesáti let tuto poučku katechismu plně potvrzuje.

Váží si více hodnot duševních, než hodnot okamžitého materiálního prospěchu. Každý slušný Čech vyslovuje a bude vyslovovat s úctou jméno Milady Horákové. Ona a mnozí ji podobní nemohli jednati jinak, než jednali i když je to stálo obětí vlastního života. Před svým svědomím poslouchali Boha a jeho zákon svědomí, více než ty, kteří slibovali jenom dočasné materiální dobro. Chceme-li mít trochu úcty sami k sobě, nemůžeme než následovat jejich příkladu, pokud nám to naše lidská slabost a nedokonalost dovoluje. A tak pokud lidstvo bude lidstvem a člověk člověkem, od pokolení do pokolení bude se předávat stará řecká zásada theropylských bojovníků: Zvěstuj poutníce Lakedajmontským, že my tu mrtvi ležíme, jakož zákony kázaly nám.

Byl to určitý idealismus a lidská sympatie, našich krajanů a neznámých lidí Ameriky a Kanady, která nám dělala skutečně dobře, když se skončila druhá světová válka.

My všichni, kteří jsme byli před léty vysvobozeni z německých koncentračních táborů L. P. 1945 nikdy nemůžeme zapomenouti na to, jaké to byly sváteční dny, když skončila palba a ustalo bombardování. Kolem projížděly americké tanky.

Po dlouhých měsících hladu, tenkrát jsme se najedli. Teprve tehdy jsem plně pochopil podobnost marnotratného synovi z Nového Zákona, které nám vyprávěl pan farář v první a druhé třídě obecné školy.

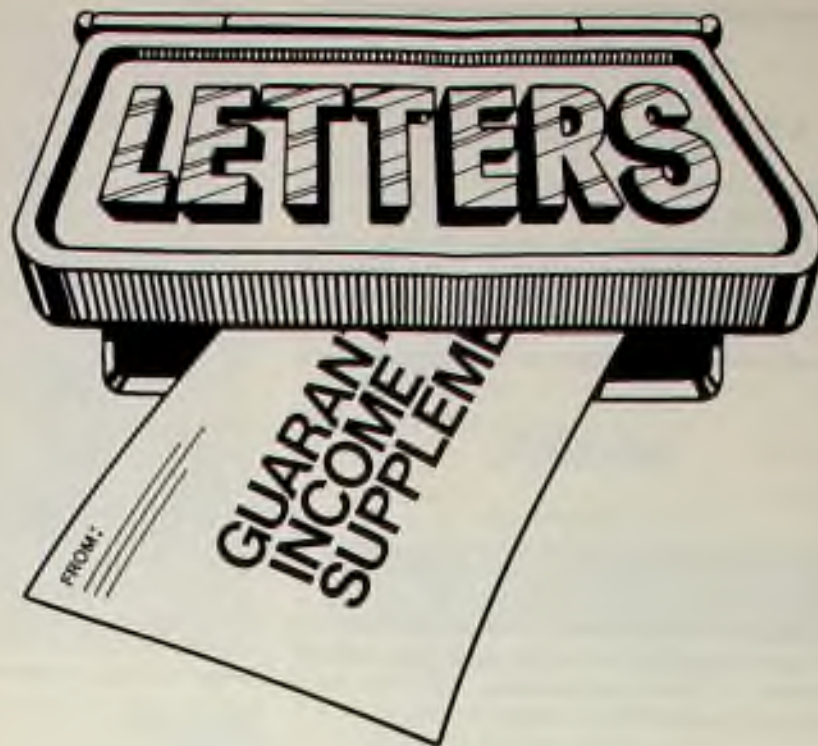
Když jsme se vraceli domů, mnoho lidí si myslelo, že nastane nová doba pokoje a míru. Že se ty zlé věci nebudou opakovat.

Abychom si ale dobře zapamatovali staré římské přísloví: repetitio est mater studiorum - opakování je matka moudrosti - muselo se to s námi opakovat znovu, abychom nezapomněli.

A tak po několika letech zase jsme bloudili hladově a zmrzli ulicemi města. Ulicemi Vídně, Salzburku, Innsbrucku a Lince. Jiní pak ulicemi Mnichova, Hamburku a Brém. Vzácná byla miska teplé polévky na konci aleje uprchlického tábora.

A pak jsme vzhlíželi do velikých dálek. S nadějí. Daleko a daleko do ciziny. Tam kde je lépe. Tam kde zase bude dobře.

Do Anglie, Švédska, Norska, Ameriky a Kanady. Do Venezuely, Brazílie a Argentiny. A

Každý rok musíte znovu žádat o Guaranteed Income Supplement

Iste-li ve věku nad 65 let, zašlete nám Váš formulář G. I. S.

Každý rok musíte znovu žádat o Guaranteed Income Supplement i když jej v současné době dostáváte. Týká-li se Vás tento požadavek, vyplňte přihlášku kterou jste obdržel poštou a odešlete co nejdříve.

Nemůžeme Vám totiž vyplácet Supplement po 31. březnu 1978 pokud formulář neodešlete.

Máte-li nějaké dotazy, volejte nejbližší kancelář "Old Age Security".

Health and Welfare
Canada

Santé et Bien-être social
Canada

Monique Begin, Minister Monique Bégin, Ministre

ještě dále a dál. Až do Austrálie.

Čekali jsme na chvíli, kdy dostaneme uprchlickou legitimaci. Kdy už nebudeme nevitánymi hosty, ale lidmi s právem člověka. A nemůžeme, než poděkovat Bohu, že se nám ten sen vyplnil.

Většina z nás, si nemůže na svůj osud naříkat. Jestli se někomu nedaří tak, jak si to kdysi přál, musí nejprve zpytovat Boží vůli a potom sám sebe. Zdali se nepřečinoval, či nepodceňoval. Zdá dobře hospodařil s tou hřívnou svobodou, kterou dostal, když ponejprv zůstal stát pod vlajkou americkou, nebo kanadskou. Pod vlajkou osobní svobody a zodpovědnosti.

Když na někoho přišla nemoc, neúspěchy, bylo správné, když si uvědomil, že i toto musí pokorně vzít z rukou Božích. Nebo chce-li to říci jinak z rukou osudu, který mu to tak určil.

Že tu všechny hodnoty i když pěkné a poctivou prací nabyté nás těší a máme z nich radost je docela správné. Ale jednou nás opustí a jednou opustíme je i my.

Tuto realitu života pozorují několikrát, když hledím do nitra vychladlé kremační pece.

A tak při těchto myšlenkách vážím si pozemských věcí a mám je rád. Jsem vděčen Bohu každého dne, že je ještě mám. Zítřka už je možná mít nebudu. Nakonec však musím hledat a vážít si hodnot, které mají existenci věčnou. Na celém světě neexistuje nic tak vzácného a cenného, co by člověk mohl nabídnouti nekonečné Spravedlnosti za to, aby byly smazány jeho osobní viny, a nedobré skutky, které udělal. To může člověk udělat jenom potud, pokud na tomto světě ještě je. Z nepochopitelného místa věčnosti pro nás stále záhadné, není cesty zpět.

Více jak jedno sto let stál na ulici Queen starý dům. Byl to starobítec. Bydlely v něm řeholní sestry a obecní chudí, poznamenání stářím. Tento dům již dávno svému účelu nevyhovoval. Musel být zbořen. A tak torontští katolíci se dali dohromady. Byl to zemřelý kardinál Mc.Guigan který svolal velkou schůzi v největší místnosti na výstavišti. Byli tam též zástupci torontské metropole a provinční vlády. Tam udělali společnou úmluvu. A tak v torontské arcidiecési vybrali věřící mezi sebou v kostelích a po domech celkem tři milióny. Město Ontario dodalo totéž. Dnes stojí ve Scarborough **Providence Villa**. V naší farnosti se tenkrát vybralo asi padesát dolarů. Přesně si již nepamatuji.

Diecése chce pomáhat skutečně chudým a nemocným, podobným způsobem, jak to už po mnoho let dělá **Dámský Odbor Národního Sdružení**. Diecése potřebuje pomoci kněžskému učilišti. Jak vám není neznámo poměry a situace v Církvi jsou podobny Vaší osobní situaci a Vaším problémům v rodinách a v problémech s dětmi. S jejich výchovou a vzděláním. Jistě Vám není neznámo, že chcete-li mít skutečně dobrou výchovu a dobré vzdělání Vašich dětí, že to není zadarmo. Že také musíte přispívat ze svého. V dobách minulých studie a vzdělání staly někdy nejenom velké uskrovnování rodičů, ale někdy i celé věno.

Diecése chce také pomáhat potřebným i daleko za mořem. Světovou situaci obrovského zbrojení nemůžeme hůřel změnit. A tak, i kdyby lidé na zemi měli jednou skutečný blahobyt a měli všechno, co si jejich srdce bude přát, přijdou nové problémy. Stále se budou stavět nové a nové nemocnice. Nové starobince a nové chudobince i když v moderních formách. Lidé se budou rodit a budou umírat.

Dokončení na straně 7

STRANA 5 (March 11, 1978) Naše Hlas

VEREJNÁ SCHÔDZA

V komore mestskej rady, v City Hall, Toronto, Ontario, bude 30. marca 1978, počnúc 9:30 hod. ráno schôdza tých skupín a jednotlivcov, ktorí doteraz nepredložili svoju mienku výboru "Task Force on Human Relations" a chcú odpovedať na návrhy obsiahnuté v správe "TASK FORCE" vydanéj pod názvom "Now Is Not Too Late" (Teraz nie je neskoro). Osoby, ktore majú o toto stretnutie záujem, nech zatelefonujú na číslo

367-8017,

aby zistili vyhradený čas.

Tie skupiny alebo jednotlivci, ktorí už predložili svoje návrhy pre "Task Force" a ktorí by chceli teraz predložiť pripomienky k svojim odporúčaniam, nech tak urobia písomne do 15. apríla 1978 na adresu:

The Metropolitan Toronto Clerk, 2nd Floor, City Hall, Toronto, Ontario, - M5H 2N1.

Víte že . . .

. . . housle nevznikly v Itálii, nýbrž v Polsku? Italským mistrům houslařům však patří prvenství v kvalitě.

. . . ve všech mořích světa je asi 48.060 bilionů tun soli? Je to asi 25 x až 50 x víc, než váha veškeré živé hmoty (živočichů a rostlin) na naší planetě. Kdyby se všechna moře vypařila, zůstala by na jejich dně vrstva soli vysoká průměrně 62 metrů.

. . . známý radiotelegrafický signál "SOS", používaný námořními loděmi v případě hrozícího nebezpečí, není - jak se všeobecně soudí - zašifrovanou anglickou větou: "Save our souls!" (Zachraňte naše duše), ani výzvou "Save our ship!" (Zachraňte naši loď), ba ani "Swim or sink" (Plout neb tonout)? Ve skutečnosti jde o prosté nejvýhodnější spojení dvou písmen, které se snadno pamatuje a Morseovou abecedou lehce a plynule vysílá (tři tečky, tři čárky, tři tečky).

Nej . . .

. . . starší dosud celistvý koberec na světě je uložen v Leningradě. Je z ovčí kůže a byl zhotoven v 5. století před n. l.

. . . větší - nečleněný - list byl zjištěn u rostliny Alocasia macrorrhiza, rostoucí v Sabahu - západní Malajsie. Jeho délka činila 3,02 m a šířka 1,92 m.

. . . vyšší dosud stojící obelisk - monolit - na světě je na náměstí sv. Jana v Římě. Je vysoký 33 m a váží 457 tun. Byl vztyčen roku 1588. Pochází z Heliopolisu - Egypt - kde stál již r. 1450 před n. l.

. . . přesnější paměť má člověk pro vůně. Je ověřeno, že i po šedesáti letech si dokáže určitou vůni připamatovat a také určit prostředí, v němž ji cítil.

. . . starší poštovní známka na světě je anglická "Penny Blacks" s hlavou královny Viktorie, vydaná 1. 5. 1840.

. . . větší dosud ulovená ryba kopím vážila 364 kg. Tento šťastný zásah se podařil jednomu z členů kalifornského klubu "Miami Triton" r. 1955.

Každých pět až sedm vteřin dochází na světě k dopravní nehodě, při které zahyne průměrně 1 člověk. Ročně přijde o život na silnicích 400.000 osob.

Nejstarší most v Čechách je Jelení v Písku pocházející ze 13. století. Legenda vypráví, že měl být pojmenován po tom, kdo první na most vystoupí. Byl to vyplašený jelen z blízkých lesů.

PRAKTIKA

HAYASHI PHOTO
Majitel Hans Wanner

Kamery, Projektory, Radla, Magnetofony s příslušenstvím a dalekohledy všech druhů. Autorizovaný prodej a služba oprav. Fotografujeme doma vaši svadbu, v kostele a ve studiu. Dětské záběry, portréty a foto pro pasy.

1364 1-2 QUEEN STREET WEST, TORONTO 3

Kennedy Travel Bureau Ltd.

296 QUEEN ST. WEST, TORONTO 2B, ONTARIO
NAVŠTĚVY PŘÍBUZNÝCH
Z ČESKOSLOVENSKA A CESTOVÁNÍ
KAMKOLIV NA SVĚTĚ
VÁM VYBAVÍME
K VAŠÍ SPOKOJENOSTI

volejte nebo pište
362-3226

Dana Nohavica
Manager

Organizujeme pricestovanie

VAŠICH PŘÍBUZNÝCH Z ČESKOSLOVENSKA

a zariadíme Vám cestu na stretnutie sa s príbuznými v Maďarsku, Rumunsku a Bulharsku

Vybavujeme aj zájazdy na juh - Florida, atď. ako aj na ostrovy

* Zmenáreň cudzích valút *

Založené 1951 * Majiteľ HARY HEITLER

WORLD TRAVEL SERVICE LIMITED

258 College St., (roh Spadina), TORONTO, Ont.
TEL.: 979-2171

891 King Street W., HAMILTON, Ont., Tel.: 525-7202

JOSEF VESELY

INSURANCE AGENCY

výhodné sazby pro pojištění

aut - domů - obchodů - života - nemocí atd.

Kupujete či prodáváte dům?

Volejte kdykoliv 284-0673

Odvezeme Vám levně

* COKOLIV
* KAMKOLIV
* KDYKOLIV

Dříve koňmi, nyní auty!

Pozvoznictví Morava
Tel.: 247-7030

Náležite Kanadě

. . . a Kanada náleží vám

Kanada je vaše země. Každá její provincie, každá vesnice. Atlantické provincie na východě, naše okouzující oblast hlavního města, vysoko se týčící Hory skalité a za nimi Západ.

Země svrchované přírodní krásy; země jemností a prostého vyjítí vstříc; země nabízející pro dovolenou širší okruh očekávání než kterákoli jiná. Poznejte letos jinou část své Kanady!

Kanada

Je toho tolik, co v ní můžete najít

Canadian Government
Office of Tourism

Office de tourisme
du Canada

Pokračování ze strany 5

Dopis farníkům

Budou doby rozkvětu a budou doby úpadku.
Budou doby blahobytu a také časy bídy.

Chcete-li přispět k této arcidiecéšní akci, použijte přiložené obálky. Obálku nefrankujte.

V ostatních teritoriálních farnostech dělají tuto sbírku dům od domu, v naší farnosti to není možné. Přispějte už také proto, že si stále více uvědomujeme, že bez našeho hospodářského zapojení do torontské diecése, bychom nebyli schopni scházeti se v místech, kde se scházíme dnes. V kostele a ve farní hale. Nebyli bychom schopni udržet provoz, ani to zaříditi tak, aby nám to patřilo tak, jak nám patří náš vlastní dům. Kostel a farní hala může nadále sloužiti další generaci našim farníkům a přátelům. Nebude to trvat nějak příliš dlouho. Váš dům a Vaše chata přejde z Vašich rukou do rukou jiných. Těšilo by Vás ještě více kdybyste s určitostí věděli, že jsou to ruce Vašich dětí a vnoučat.

Děkují Vám za trpělivost při čtení tohoto dopisu.

Rev. Jaroslav Janda, farář.

Emma Jarošová.

Proč jsou velikonoce pohyblivými svátky

Velikonoční svátky mají dávnou tradici. Sahá do doby, kdy podle biblického podání starozákonní Židé byli vyvedeni Mojžíšem z Egypta. Na paměť vysvobození z egyptského útisku Židé oslavují výročí této události 14. dne měsíce Nisamu, kdy záře úplňku usnadňovala orientaci při útěku za noci. Měsíce židovského kalendáře byly měsíce lunární, tj. shodovaly se svou délkou s dobou oběhu Měsíce kolem Země, což činí přibližně 29 a půl dne. Každý kalendářní měsíc začínal novoluním a tí, úplňek připadal na 14. nebo 15. den měsíce. Měsíc Nisam, to je zhruba náš březen, určují Židé za první měsíc roku a podle tradice světi své velikonoce 14 Nisamu. Židovské velikonoce trvají týden a zahajují se zvláštní rituální večeří zvanou "Seder." Při této večeři se mimo jiné popíjí víno a pojídají se macasy, to na památku, že při rychlém útěku z Egypta Židé s sebou vzali nekvašené těsto, z něhož pekli cestou placky - macesy.

Z toho zvyku pochází křesťanské přijímání - mešní oplátky a víno - tělo a krev Páně.

Křesťané převzali svěcení velikonoce protože podle shodného líčení evangelií spadá do doby velikonoční ukřižování Ježíše Nazaretského. Podle židovského obyčeje pojedl Ježíš se svými učedníky beránka, večer před tím než byl jat a odsouzen. Na Zelený čtvrtek "Poslední večeře Páně" byla takovým "Sedarem."

Druhý den v pátek dne měsíce Nisamu na který připadl úplňek, byl Ježíš Nazaretský ukřižován a to vedlo církev k rozhodnutí, že velikonoční neděle tj. Hodem božím, bude vždy neděle po prvním jarním úplňku.

Se zretelem na datum rovnodennosti může první jarní úplňek nastat nejdříve 21. března a nejpozději 19. dubna, jestliže předcházející úplňek byl 20. března. Velikonoční neděle - Hod boží - může tedy připadnout nejdříve na 22. března a nejpozději na 25. dubna, jestliže úplňek 19. dubna se objevil v pondělí. Tato krajní data velikonoce se však vyskytují vzácně. 22. března byly velikonoce naposledy v roce 1818, 25. dubna v roce 1943 a příště budou až v roce 2038, nedejde-li do té doby k reformě kalendáře a k stabilizaci data velikonoce.

Středověký latinský verš předpovídá, že v takovém roce zaběhuje celý svět. Na rok 1943, který byl nejkritičtějším rokem II. světové války, se to vyplnilo.

Křesťanská církev měla kalendář sluneční, reformovaný Juliem Césarem, přidáním přestupného dne do měsíce února každého čtvrtého roku, zvaným juliánským.

Po šestnácti stoletích se nahromadily nepřijatelné nedostatky, takže papež Řehoř XIII. zavedl nový gregoriánský kalendář, lišící se zkrácením každých čtyř století o tři dny a tím byl dosažen soulad občanského roku s rokem slunečním.

Východní církve světi stále svátky podle kalendáře juliánského, kdežto římskokatolická církev a církve evangelické, z ní vzniklé, je světi podle kalendáře gregoriánského.

V důsledku těchto reforem slunečního kalendáře vznikly potíže sladit časově křesťanské svátky pohyblivé se židovskými svátky, slavenými podle měsíčního kalendáře.

Na datu velikonoční neděle závisí datum všech ostatních pohyblivých svátků církevního kalendáře. Je to především Popeleční středa, kterou se začíná doba čtyřicetidenního postu, končící Květnou nedělí, poslední před velikonočními. V úterý před Popelcem končí tzv. masopust, trvající od svátků Tří králů a vrcholící tzv. tučným čtvrtkem před Popeleční středou. Význam masopustu je dnes setřen, ježto světské radovánky nejsou už omezeny na jeho dobu. Za sedm týdnů od velikonoce se slaví svatodušní svátky, nebo-li letnice, druhý

Bud'te čestní k pojištění v nezaměstnanosti

Pojištění v nezaměstnanosti slouží lidem, kteří chtějí pracovat, v období kdy ztratili práci a dosud nenašli další. Je to dobré zařízení pro Kanadu i pro Vás. Přičiňme se všichni ze všech sil, aby to tak zůstalo.

Všechno, co se od Vás očekává je to, abyste byli ve vztazích k nám čestní.

Řekněme to jednoduše: Pojištění v nezaměstnanosti se nesmí zneužívat, má-li dobře sloužit osobám, které je potřebují. Ti, kdož pojištění v nezaměstnanosti zneužívají, pracují nakonec sami proti sobě.

Uvědomte si, že překračujete zákon, jestliže jednáte podvodně vůči pojištění v nezaměstnanosti, a že 85 procent osob obviněných z

překračování zákona bývá usvědčeno.

Snažíme se být vůči Vám objektivní.

Naší úlohou v pojišťovně je vyplácet Vám veškeré peněžní dávky, které Vám náleží a činit tak co možná rychle, zdvořile a správně.

Ovšem lidé, kteří pobírají nezaměstnanecké dávky by měli být rovněž slušní a poctiví. Proto nám neopomeňte sdělit, zdali pracujete zatímco přijímáte nezaměstnanecké šeky. Ať děláte cokoli, nečiňte si nároků na peníze, které Vám nepatří.

The Unemployment Insurance Commission and the Department of Manpower and Immigration have become the Canada Employment and Immigration Commission. For a time, you'll still see our local offices identified as Unemployment Insurance offices or Canada Manpower Centres. When they're together in one location, they'll be called Canada Employment Centres.

Canada's Unemployment Insurance Program

Spolupráce s lidmi, kteří chtějí pracovat

 Employment and Immigration Canada Emploi et Immigration Canada
Bud Cullen, Minister Bud Cullen, Ministre

NÁVŠTEVA U KANADSKÝCH VOJENSKÝCH JEDNOTEK

napísal F.S. Manor, dopisovateľ Canadian Scene z preriových provincií.

Horská rovina Golan Heights sa nachádza vo výške okolo 3.000 stop, nad ktorou sa vypína najvyšší končiar Stredného Východu Mt. Hermon so svojimi zasneženými úbočiami. Pod ním, iba kúsok vzdialená od moderného lyžiarskeho strediska, ktoré podľa švajčiarskeho vzoru vybudovali Izraelci, pyšne veje kanadská zástava. Asi 130 Kanadčanov tvoriacich pod holým nebom, pomáha vytvoriť ovzdušie pokoja a zeme, na ktorom iba pred nedávnom horeli plamene nenávisti a ozývali sa výstrely.

Kanadania, spolu s iránskymi vojenskými jednotkami, tu boli poslaní Organizáciou spojených národov, aby pomáhali udržať mier medzi Izraelom a Sýriou. Iránski a rakúski vojaci strážia hranicu a Kanadania s Poliakmi sú pohyblivými jednotkami - Poliáci na sýrskej a Kanadania na izraelskej strane. Pretože Poľsko nemá diplomatické vzťahy s Izraelom, poľskí vojaci nemajú prístup na izraelské územie s výnimkou krátkych pracovných máviev. Kanadania majú priateľský vzťah ku všetkým okolitým krajinám, teda sa môžu voľne pohybovať nielen v Izraeli, Sýrii, Libanone a Jordánsku, ale aj na Cypre.

Ich úlohou je starať sa o dodávky zásob, ktoré OSN zakúpila v roznych krajinách Európy. Tak napríklad posledné

zásoby masa prišli z Československa. Počas nedávnej návštevy kanadských novinárov zásielky neprišli načas a vojaci museli žiť niekoľko dní bez masa. Pretože sa Kanadania musia starať o potraviny pre roznárodnostné skupiny s roznyimi požiadavkami na stravu, náboženskými a dietetickými zákonmi, ich práca nieje ľahká. Musia dbať o to, aby nedodali bravčové maso iránskym moslimom, ale zásobili ich dostatočne ryžou, o ktorú zasa Kanadania veľmi nestoja.

Kanadania sa tiež starajú o údržbu motorových vozidiel a opravy všetkých elektrických a mechanických prístrojov, ktoré slúžia OSN jednotkám na tomto území. Opravujú nákladné autá, rádiá, ba dokonca jeden šikovný oprávár dal do poriadku starý písací stroj.

Počas návštevy kanadských novinárov bolo krásne počasie. Vojaci sa však sťažovali, že počas zimných mesiacov je na horách veľmi zima a fujavice a mokry sneh im zneprijemňujú pobyt.

Počas krátkych dovolenií odchádzajú vojaci na biblické miesta Svätej zeme, alebo sa kúpu a odpočívajú pri Galilejskom jazere, ktoré sa nachádza neďaleko tábora.

Kanadskí vojaci najťažšie znášajú to, že musia byť bez svojich rodín. Inak považujú svoje poslanie za veľmi dôležité a zaujímavé.

čtvrtek před nimi svátek Nanebevstoupení a druhý čtvrtek po nich slavnost Božího těla. Případně-li velikonoční neděle - Hod boží - na nejzazší datum 25. dubna, tj. svátek evangelisty Marka, je svatodušní neděle 13. června na Antonína a slavnost Božího těla 24. června na Jana Křtitele.

Je zajímavé znáti datum velikonoce na léta dopředu, nejen v

životě církve, ale i v životě veřejném.

Slavný matematik a hvězdář K.F. Gauss 1777-1855, sestavil poměrně jednoduché pravidlo, vystačující se základními početními operacemi, podle něhož si může kdokoli zjistit datum velikonoce pro příští léta. Podle jeho vzorce bude v roce 1979 Hod boží velikonoční 15. dubna.

Dům u dvou skotíků

Emma Jarošová;

Pokračování z minulého čísla.

Psík se radostí počural na její rukavičky; všichni se smáli a blahopřáli jí. Jackie se zájmem vyslechla, že majitelka pochází ze Skotska. Otec jí dal živý svatební dar - čistokrevnou fenku jejíž předkové vyhrávali na výstavách psů ve Skotsku první ceny. Ta, matrona už, založila slávu quelphského psince Holden Scottish Thistle.

Thistle značí bodlák a je ve znaku skotské země jako národní květina. V rodokmenu je štěně uváděno jménem rodného psince a jmény danými mu majitelem. První psík, původem Skot dostal od své paní jméno Jock, což je odvozenina jména James. Toto jméno nosili skotští králové Stuartovci a tudíž Jocků bylo ve Skotsku tolik jako v Čechách Vašků.

Jocky byl obdivován kde kým. Jackie tehdy s pýchou dodávala, že v New Yorku bylo na výstavě předváděno šest druhů psů: lovečtí, sportovní, nesportovní, pracující, malí pro hru a teriéři. Ze všech těch vybraných nejušlechtilejších jedinců vyhrála fenka - skotský terier - dovezená z Anglie. Stála padesát tisíc. Měla přesné míry výšky uší, nohou, délky ocasu, šířky čumáčku a lebky mezi ušima, zářící oči a běloskvoucí zuby. Touto výhrou stali se skotští teriéři nejmódnějšími.

Jocky, milánek, byl vyhyčkaným stvořením. K tomu po svých předcích paličák, vzdorovitý a umíněnc. Mohl si dovolit všechny neplechty a byl za ně jen pohlazen; neměl rád děti. Když ho chtěly pohlédit a lichotivě mu říci, že je hezký pejsek, už na ně zavřel. Jednomu klukovi roztrhl nohavici, jinému do lýtky vtiskl zuby. Tomu prvnímu musela Jackie koupit celé nové šaty; druhému zaplatila velké bolestné. Nebylo to poprvé ani naposled. Nu, vymazlený pejsek je jako vymazlený synáček-jednáček, který natropí darebnosti, až se z toho rodičům točí hlava. Ne nadarmo se říká, že je láska slepá. Jackie mu přičítala všechny ctnosti, vzhlížela se v něm a činila mu pomýšlení. Sama ke kadeřníkovi nechodila, ale do domu docházel francouzský kadeřník stříhat a šlechtit Jocky a ještě ho navoně drahým parfmem.

Jocky všude provázel své pány. Líbilo se mu jezdit autem. Proto denně ráno vyprovázeli autem pána až k parku Sira Winston Churchila. Vraceli se domů kolem katolického kostela sv. Růžence a postranními ulicemi dál přes Bathurst Str. Tam z dolinky od mostu na mírný kopeček často nenadále vyrazí auto a udeří i neopatrného chodce. Lidé tu pamatují nejen smrtelný případ. Auta jezdí jako šílená, kolikrát nestačí uskočit ani hbitá vervečka a už je z ní na ulici krvavá placička. V těch místech nemotorný Jocky na krátkých nožkách rozběhl se přes rušnou ulici za kočkou. Každý pes je na kočku jako divý. Poslechnout? Ani nápad! A to se mu stalo osudné, udeřil ho do hlavy taxík. Taxikář se omlouval pláčící Jackie, lítal pejska kňučícího bolestí a ochotně Jocky s paní zavezl k veterináři. Tam Jocky dokončil sotva šestiletý.

Nebohá Jackie naříkala k neutíšení. Zdálo se jí, že její ptáčekové přestali zpívat, holubi na střeše vrkat, veverky poskakovat, potůček v údolí že ořestal bublat a břízy v parku hluboce svěsily své větve. nemohla se bez lítosti podívat na osiřelý košík, na bedýnku se psími hračkami, na patia, kde tak rád Jocky pobíhal. Dům jako hřbitov smutný; žalem nezapnula ani radio, televizi, magnetofon se svou oblíbenou hudbou a sborovým zpěvem.

Nic naplat, řekl pán Henry, musíme opět pro nové štěně do Guelphu, do psince Holden Scottish Thistle. A jeli. Paní majitelka projevila soustrast nad Jockyho neštěstím a nabídla jim opět nejdražší štěně. V hale ve vitrině byly vystaveny stříbrné i pozlacené poháry a trofeje, jež vyhráli psi jejího chovu na mnoha výstavách v Kanadě i v USA.

Druhé štěně mělo v rodokmenu vedle jména psince obzvlášť významné jméno po známém americkém generálu Douglas Mac Arthur, proslulém ve II. světové válce. Roztomilého skotíka volali zkráceně Mac. Ale ne dlouho. Děti ve vedlejší ulici pojmenovali svého huňáče také Mac, což Jackie tak rozladilo, že Maca překlátila na Jocky. Pán navrhl, aby mu říkali Jocky Two. Jocky Two měl od malička věrného kamaráda anglického setra jménem Blueboy. Bydlel ob dům. Jeho páni s ním zřídka kdy vyšli do parku.

Sotva Blueboy ochutnal slast dlouhých procházek, činil jako pomínutý. Zapamatoval si jejich přesný časový rozvrh a trpělivě vyčkával u Jackie branky. Když jednou Jackie a Henry odjeli na chatu k jezeru a až po měsíci se vraceli, Blueboy seděl jako přibitý na jejich trávníku. Bouřlivě je vítal hubičkami a skákal radostí jako divý. Večerní procházka v letním čase byla nejdelší a vždy stejným směrem. Šli přes most, zamířili na Forest Hill a stočili se kolem Upper Canada College zpět.

STRANA 8 (March 11, 1978) Naše Hlasy

Příhoda s námořníkem patří do této procházky. Pán proslulý advokát, pozval k večeři svou bohatou klientku s její dcerou a zetěm, námořníkem válečného loďstva. Oni bydleli v novější čtvrti Toronto, slýchávali o kráse Forest Hill, kde rodinné domy jsou starobylé, některé i z viktoriánské doby. V širokých ulicích se lidé procházejí stromořadím jako v nádherném parku, kde přední zahrady hýjí květinovou záplavou a okrasnými keři a stromy. Hosté zatoužili spatřit nedaleký Forest Hill.

Pán váženým klientům nabídl, že je tedy proveze autem, avšak Jackie navrhla jít pěšky, aby neošídila své psy o procházku. Šli tedy. Mladá paní, novomanželka, měla módní jehlové podpatky.

Unavou klopýtal. Zavěsila se celou váhou v rámě svého statného, hezkého muže. Pak si vyměnili střevce se svou náteří. Obě byly chůzí zmožené a o krásu domů i zahrad ni žádný zájem neprojevovaly.

Čert jim byl dlužen Forest Hill! Nejráději by se byly vrátily. Ale Jackie, obutá vždy v pohodlné sportovní boty, lehce si vykračovala; v duchu se smála, přece své psy neošídí o jediný krok ani skok. Oba vesele pobíhali sem a tam, zmerčili kde jakou kočku, veverku i psa-ubožáka, za oknem velikánských vil. Pomalu docházela společnost ke škole. Najednou z brány školy vyrazil na ně černý kokršpaněl a v tom momentě byl ze tří psů jediný chumel: kouleli se, řvali a prali se jako zjednaní. Kokršpaněl byl v právu, hájil své území; ti dva také, neboť léta letoucí už to byla jejich ulice pravidelných procházek.

Námořník se asi chtěl zavděčit své hostitelce i přispěchal na pomoc nejmenšímu Jockymu Two. Náhle vykřikl bolestí; z prstu mu vytryskla krev. Který z těch tří rváčů ho kousl, nevěděl.

Jackie označila viníkem ušlechtilého Blueboye. Vyprávěla mu, že to bylo pouhé škrábnutí jako špendlíkem; takových že má na svých rukou a nohou nesčetně od svých mazlíků, ale vědu z toho nikdy nečinila a nečiní. Ani námořníková kapka krve za povšimnutí prý nestála. On však držel ruku jako přeraženou. Tchně mu ovázala kapesníky prst do velké bambule. Mladá panička kvílela jinak, než jako by se s jejím mužičkem námořníkem, potápěla loď do hlubin moře. Tyátr, že to svěd neviděl. Námořník naříkal. že byl kousnut psem, který může mít vztelkinu, určitě že z toho umře. S rukou položenou v šátku ovázaném kolem krku nemohl řídit své auto. Dobrák Henry zavezl ho do nemocnice na injekci proti vztelkině.

Ono se řekne pozvat si hosty na pečené kuře!

Jeden nepomyslí, jaké to může mít dozvuky, když se takový švarný námořník připlete do psí rvačky.

Kdykoliv Jackie a Henry odjížděli na výlet do New Yorku, Chicaga i na delší zámořskou cestu, vždy Jockyho Two odváželi do Guelphu na opatrování do jeho rodného psince. Jackie se s majitelkou psince velmi spřátelila. Jocky a Jocky Two byli jako její vnoučata a ona, chovatelka skotských teriérů, jako jejich babička. Proto jí Jackie jménem "vnoučat" posílala dárky od Eaton - krabičku anglických sušenek a anglický časopis. Ona svým "vnoučkům" vždy blahosklonně písemně poděkovala.

Jackie se též pyšnila tím, že prezident F.D. Roosevelt, měl také skotského teriera, který ho všude provázel i do cizích zemí na vládní cesty; byl s ním i v Rusku na národní konferenci za II. světové války. Vystříhla si z novin foto, kde byli Stalin, Churchill a F.D. Roosevelt a mezi nimi jeho psík Fala. President F.D. Roosevelt byl tak oblíben, že byl zvolen po tři období. Vždy se opakovaly tytéž ceremonie, velká sláva. Lidé provolávali: "Roosevelt je vyvolencem lidu?" Když president procházel špalírem ke svému autu s otevřenou střechou, tu psík Fala první vskočil do auta. Museli Fala vynést. President bez něho projížděl ulicemi a mával lidu. Druhý den bylo v záhlaví všech amerických novin: "Fala není vyvolencem lidu?" Fala měl historické jméno po jednom zbojníkovi ze skupiny Robina Hooda, anglického Janošíka.

President F.D. Roosevelt zemřel dříve než jeho milý Fala. Psíka pak pochovali vedle jeho pána v Hyde Park v růžové zahradě.

O, jak Jackie toužila, aby se i její Jocky něčím proslavil, aby i jeho foto se ocitlo v předním americkém deníku nebo jiném měsíčníku. V novinách byl také často Patrik, zkráceně Pat - Kerry blue terier - miláček ministerského předsedy Kanady Mackenzie Kinga. Pat, svého pána, starého mládence, všude doprovázel a tím byl též slavný.

Žel Bohu, pán Jockyho nebyl ani prezidentem Spojených států, ani ministerským předsedou Kanady. Sešly stáří Jocky Two, aniž se kdy proslavil, odešel do věčných lovišť ve svých dvanácti letech.

Blueboy uši svěšené, prapor nevlažící, skleslý na duchu i na těle na důkaz smutku po zemřelém příteli, ploužil se kolem domu pláčící Jackie.

V ten čas skotští teriéři vycházeli již z módy a tak slavný psinec ve Guelphu pomalu rušili. Poslední vznešená matka naposled vrhla štěňata a z nich pocházel můj třetí bratr Yankee Doodle. Plných šest neděl, kdy štěňata jsou ve starostlivé péči své matky a kojena jen mateřským mlékem, musela paní Jackie čekat na příchod nového člena rodiny.

Šest týdnů bez mazlíčka pejsánka! V domě bez psiho vyštěknutí, bez cupitavých krůčků po schodech nahoru a dolů bylo ticho jako v hrobě a pusto jako na majáku. Osířely hračky složené v bedýnce; žádný psík si tu nekutálel míčkem, netahal

se o čepice s třapcem se svou paní, nenutil ji, aby mu vázala ponožky do uzlů a nevyzýval ji ke procházce. Na patiu pejsek za veverkami nepobíhal, holubi neplašil, nehladal v buxusu zapadlou hlavičku panenky. Jednu bezvlasou, ocumlanou, jednookou Jackie nasadila na tyč, kterou zabodla do šefíkového keře na věčnou upomínku na nebožtíka Jockyho.

Smrt je neúprosná; vyrve rodičům dítě jedináčka, dětem matku otce-živitele. Ztráta té milované bytosti je nenahraditelná. I když milosrdný čas bolestnou ránu v srdci zacelí, bolí a bolí. Jaké štěstí pro Jackie, že psi životy jsou lehce nahraditelné. Šestinedělí uteklo jako voda a nový skotík svou mladostí a hravostí oživil smutný dům a opět rozveseloval svou paní.

Pokřtila štěňátko dle staré americké populární písně Yankee Doodle. Píseň pocházela z doby americké revoluce z 18. století. Hrdinou v ní byl venkovský hoch Yankee Doodle. Jackie dodnes ráda zpívá dvě sloky: "Yankee Doodle jen tak dál - Yankee Doodle dandy - Dej pozor na hudbu a na krok - a s děvčaty buď zručný - 2. Yankee Doodle přijel do města - jezdic na ponny - strčil si péro za klobouk - a nazval je Macaroni."

Rád té písni naslouchám vždy s tklivou vzpomínkou na nebožtíka bratra Yankee Doodla.

Ovšem náš přítel právník, ponížil tuto zlidovělou píseň, kterou rádi zpívali i vojáci a takřka celý svět na pouhou odrhovačku. Rád ji přirovnával k pozdější podobné české písni: "Pepík koupil kozu pětku za ni dal, přivázal ji k vozu, někdo mu ji vzal. Pepi, ta koza nedojí, ta za nic nestojí..."

Májové štěňátko, krátce volané Yankee, přišlo do domu v nejkrásnějším ročním čase. Ravinou, divoce zarostlým údolím, protékal potůček; přes něj se klenuly malé můstky na vyšlapané pěšinky a po nich, juch? Nejhezčí procházky, jaké si může malý nemotorný psík přát. Byl nad to ještě střežen bedlivými očima své paní a doprovázen vážným anglickým setrem Blueboyem. Někdy spolu tahali za ocásek ještěrku když si podřimla na slunném balvanu, někdy vyplašili čímana. S veverkami si mohli hrát na honičku; přes tu chvíli vběhly na pěšinu, postavily se na zadní nožky, v předních loupaly šišku nebo lískový oříšek. Očka jako korálky, ouška se štětičkou, kožíšek černý nebo šedivý, radost pohledět na milé bystroušky. Sotva však veverka zmerčila psíky, mrskla ocáskem a v mžiku už se šplhala po kmenu stromu a přeskakovala z větve na větev jako hbitý akrobat. Psíci nadšení hrou, drápali se na kmen, marnost nad marnost, veverku nedostihli. S otevřenou tlamičkou, dýchavičným s vyplazeným jazykem civěli do větví a očima a poskakováním žadonili o Jackinu pomoc. V tom okamžiku vběhla na pěšinu šedivá veverka a hra začala znovu. Letní hra téměř denně opakována s tímtež vzrušujícím napjetím, s toutéž bojovnou dychtivostí a neutuchajícím zájmem, jakým se vyznačují všichni zdraví psi. Žádné adoptované dítě, tvor lidský, náladový, z hravých let rychle odrůstající do školních povinností, do životních starostí, nedalo by Jackie tolik drobných radostí den co den, rok co rok jako naše psí plémě.

V parku na vršku bylo dětské hřiště s klouzačkou a houpačkami s ochranným pásem pro batolata. Při ranní procházce, když nikde nebylo človíčka, Jackie vysadila Yankeeho do houpačky, pohupovala jím a popěvovala mu anglický ekvivalent českého: "hou, hou, krásy jdou, nesou mléka pod vodou..." Yankee, celý blažený, oblébl si houpaní, takže každé ráno prvně zamířil k houpačce. Nadmíru si zamiloval i jízdu autem. Denně navečer trpělivě vyčkával pána. S Blueboyem i s Jackie nasedli pak do auta a pán s nimi několikrát objel ulicemi. Yankee nejraději ležel nad zadním sedadlem a ač zacloňoval pánovi výhled, Jackie nedovolila přesadit ho, zkazit mu radost.

Kdykoliv přijel zahradník se svým malým Volkswagnem, Yankee po celou dobu jeho práce seděl v autu, tak byl zblázněný do boudy na koláč. I zahradník skotíka povozil přes oba mosty, aby se zavděčil své bohaté zákaznici. Každou neděli Yankee doprovázel své pány do katolického kostela sv. Růžence. Čekal na ně na parkovišti zavřený v autu. Blueboy běžel za autem.

Pokračování příště.

naše hlasy

Independent Newspaper of Czechs and Slovaks

Publishing & Printing by:

Vydává a tiskne: MORAVIA PRESS LTD.

Editor in Chief:

Šéf-redaktor: MILO KOMÍNEK

Address:

Adresa: 2098 Dundas Street west, Toronto, Ont. Canada M6R 1W9

Telephone: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:

Kanada \$ 8.00, USA \$ 9.00, všechny zámořské státy lodní poštou \$ 11.00.

Leteckou poštou: USA \$ 12.00, všechny zámořské státy \$ 17.50.